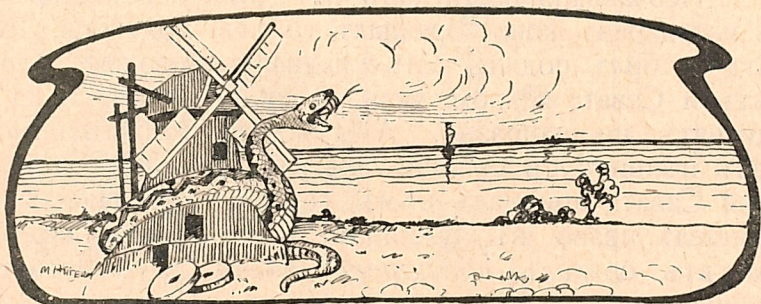

НАЙ-СПРАВЕДЛИВИЯТЪ

Отъ два дни върви Сирмахъ Иво презъ една голѣма гора. Върви и се озърта. Ето на среща му единъ старецъ.

— Какъ се казвашъ, синко, и кжде отивашъ?

— Иво. Сирмахъ Иво ме наричатъ хората.

— А накжде отивашъ?

— Ще ти кажа, дѣдо, — отвърна Сирмахъ Иво, като не преставаше да се озърта. Отивамъ кръстникъ да си търся. Знаешъ, имамъ си момченце, първа рожбичка, та му търся кръстникъ.

— А у вашето село нѣма ли?

— Има, дѣдо, но защо ми сж. И тѣ сж бедни като мене. А пъкъ азъ търся хемъ богатъ, хемъ справедливъ кръстникъ.

— Тогава да ти стана азъ.

— Ти започна да се подигравашъ, дѣдо. Не виждашъ ли, че и ти си отъ моята черга? Дори си на по-лошъ халъ: нарамилъ си просяшка торба.

— Азъ тиказвамъ, синко, че съмъ най-богагиятъ човѣкъ на свѣта. Азъ съмъ Господъ.

— Господъ ли? — ококори очи Сирмахъ Иво.

— Господъ, синко.

